

รู้เห็นเป็นใจในทางที่ผิด จบเส้นทางชีวิต ... “ข้าราชการ” !

ข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการลักลอบนำโทรศัพท์มือถือยาเสพติด หรือแม้แต่อาวุธปืน เข้าไปซุกซ่อนไว้ในเรือนจำ นับเป็นข่าวที่ก่อให้เกิดความสงสัยว่าสิ่งของเหล่านี้ถูกนำเข้าไปในเรือนจำได้อย่างไร โดยวิธีการใด คำตอบหนึ่งที่อาจสันนิษฐานได้คงหนีไม่พ้นการรู้เห็นเป็นใจของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ในการควบคุมดูแลเรือนจำ

ดังเช่นกรณีที่กรมราชทัณฑ์มีคำสั่งปลดเจ้าพนักงานราชทัณฑ์สังกัดเรือนจำจังหวัดออกจากราชการ เนื่องจากประพฤติตนไม่เหมาะสมและรู้เห็นเป็นใจให้มีการลักลอบนำอาวุธปืนและโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้าไปในเรือนจำ รายละเอียดปรากฏใน คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๗๐/๒๕๕๔

ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงปรากฏว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ ๕ ปรากฏว่า ได้มีการลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่และอาวุธปืนเข้าไปให้ผู้ต้องขังชาย ว. โดยนาง ส. ภรรยาผู้ต้องขังเป็นผู้ว่าจ้างให้นักโทษชาย น. ที่ทำงานประจำร้านสะดวกซื้อของเรือนจำนำเข้าไป โดยผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เวรรักษาการณั้ประตูปริมาณผู้รู้เห็นเป็นใจที่จะไม่ตรวจค้นตัวนักโทษชาย น. โดยมีการติดต่อกันไว้ก่อนแล้ว นอกจากนี้ยังปรากฏว่าระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในวันหยุดราชการ ได้ให้นาง ส. เข้าเยี่ยมผู้ต้องขังชาย ว. หลายครั้ง และยังไปร่วมรับประทานอาหารและร้องเพลงร่วมกับนาง ส. และนักโทษชาย ย. ที่ร้านอาหารนอกเรือนจำ

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเห็นควรปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อธิบดีกรมราชทัณฑ์) จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งมีตำแหน่งเป็นถึงเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ ๕ มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลผู้ต้องขังในเรือนจำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของเรือนจำ แสดงให้เห็นถึงการขาดคุณธรรม จริยธรรมของกรมราชทัณฑ์ หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณั้ประตูปริมาณผู้ต้องขังมีหน้าที่ตรวจค้นสิ่งของทุกอย่างที่จะนำเข้าไปในเรือนจำ ซึ่งหากใช้ความระมัดระวังและใส่ใจต่อการปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาการณั้ประตูปริมาณเรือนจำอย่างเคร่งครัดด้วยความซื่อสัตย์ให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการแล้ว ย่อมจะต้องตรวจค้นสิ่งของที่จะนำผ่านเข้าไปในเรือนจำ

ประกอบกับคำให้การของนักโทษชาย ย. ที่ได้ให้การว่า นาง ส. ได้เคยเลี้ยงอาหารตนกับผู้ฟ้องคดีเพื่อตอบแทนที่ได้เข้าเยี่ยมนักโทษในวันหยุดราชการ และได้เคยไปรับประทานอาหารและร้องเพลงร่วมกันกับผู้ฟ้องคดีที่ร้านอาหารนอกเรือนจำ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของบุคคลดังกล่าวที่มีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี และนักโทษชาย ย. เป็นผู้ต้องขัง จึงไม่มีสิทธิออกไปนอกเรือนจำ แต่ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอย่างใด พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีรวมทั้งการที่ไม่ตรวจค้นนักโทษชาย น. ทำให้มีการลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้าไปในเรือนจำ และการมีส่วนร่วมรู้เห็นในการนำอาวุธปืน ซึ่งแอบซุกซ่อนเข้ามาในกล่องผงซักฟอกผ่านเข้าไปในเรือนจำ โดยไม่ได้ทำการตรวจค้นถือว่าไม่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้ซึ่งมีตำแหน่งเป็นเจ้าพนักงานราชทัณฑ์

เมื่อผู้ฟ้องคดีซึ่งมีตำแหน่งเป็นถึงเจ้าพนักงานราชทัณฑ์ ๕ มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลผู้ต้องขังในเรือนจำให้ปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับของเรือนจำ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำ ละเลยต่อหน้าที่ไม่ตรวจค้นตัวนักโทษ ปลดปล่อยให้มีการลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้าไปในเรือนจำ

โดยไม่ทำการตรวจค้นอย่างเคร่งครัดให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ซึ่งเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนรู้เห็นลักลอบนำโทรศัพท์เคลื่อนที่และอาวุธปืนเข้าไปในเรือนจำ ประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีไปร่วมรับประทานอาหารนอกเรือนจำกับภรรยาของผู้ต้องขังพร้อมด้วยผู้ต้องขัง โดยไม่ใส่ใจนำผู้ต้องขังกลับเข้าเรือนจำหรือแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบหรือรีบนำตัวผู้ต้องขังกลับเข้าเรือนจำ พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าว นอกจากเป็นความผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ของตนแล้วยังแสดงให้เห็นถึงการขาดคุณธรรม จริยธรรมของข้าราชการกรมราชทัณฑ์ที่มีผลกระทบต่อเรือนจำและกรมราชทัณฑ์ ทำให้เสียหายต่อภาพพจน์ ชื่อเสียงของทางราชการอย่างร้ายแรง พฤติการณ์และการกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี ถือได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติด้อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ตลอดจนความเหมาะสมและมาตรฐานการลงโทษ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย

คำสั่งที่ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ได้นำเสนอตั้งกล่าวนี้นับเป็นแนวปฏิบัติราชการที่ดีที่ทำให้ข้าราชการทุกคนได้รับรู้ว่า “หน้าที่” ที่ต้องปฏิบัตินั้นไม่ใช่เพียงแค่การปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น แต่การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวจะต้องเป็นการปฏิบัติหน้าที่ไปด้วยความอดทนอดกลั้น ระมัดระวัง และใส่ใจต่อการปฏิบัติหน้าที่เพื่อรักษาประโยชน์ของทางราชการ และเป็นอุทาหรณ์ที่ดีสำหรับข้าราชการทุกคนว่า ชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่นั้นมีความสำคัญไม่เพียงแต่เฉพาะตัวของข้าราชการผู้นั้นเท่านั้น แต่หมายรวมถึงภาพพจน์และชื่อเสียงของหน่วยงานต้นสังกัดและระบบบริหารราชการแผ่นดินด้วย ดังนั้น การที่ข้าราชการไม่เคร่งครัดหรือไม่ใส่ใจยึดมั่นต่อคุณธรรมและจริยธรรมในตำแหน่งหน้าที่ของตน นอกจากจะมีความผิดทางวินัยแล้ว ยังถือเป็นการทำลายภาพพจน์ขององค์กรและเพื่อนร่วมอาชีพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ... ครับ

นายปกครอง